

STEPHEN MANSFIELD

ÎN CĂUTAREA
LUI **DUMNEZEU**
ȘI A **GUINNESS**

O biografie a berii care a schimbat lumea

Traducere din limba engleză
de **Amelia Groza**

CUPRINS

Prolog	9
Introducere	15
Câteva lucruri bine de știut despre Guinness	29
1. Înainte să existe Guinness	33
2. Ascensiunea lui Arthur	65
3. În același loc, continuând tradiția strămoșilor	103
4. Binele pe care-l poate face averea	147
5. Slujitorii lui Dumnezeu din familia Guinness	179
6. Familia Guinness în secolul XX	223
Epilog: Calea Guinness	269
Mulțumiri	279
Bibliografie	281
Despre autor	286

PROLOG

Stăteam pe o bancă în fața Arhivelor Guinness de la fabrica de bere St. James's Gate din Dublin, când am auzit întrebarea. A rostit-o o adolescentă americană blondă, care stătea cu iubitul ei pe banca de lângă mine.

– Și până la urmă cu ce se ocupă Guinness? a întrebat ea, în timp ce discutau.

Abia m-am abținut să nu râd. La urma urmei, chiar în momentul acela, ne aflam într-o clădire cu șapte etaje în formă de pahar de bere.

Însă iubitul s-a arătat răbdător.

– Ei bine, iubito, a spus el blând, încercând să evite orice tentă sarcastică, aici se face bere. Multă bere. Pentru asta Guinness e cunoscut în toată lumea.

Se vedea că mai răspunsese la astfel de întrebări.

– Dar multă lume face bere, a răspuns blonda, pe un ton alintat, ușor iritat. Ce e așa special la berea *asta*?

Acum aflat clar într-un impas, iubitul ei s-a uitat la mine. Și fiindcă aveam programare la Arhive, purtam un sacou sport și căram o servietă, probabil lăsam impresia că aș fi putut să-l ajut. În plus, probabil că eram de două ori mai în vârstă decât ei, care credeau că lucrez pentru Guinness.

Întorcându-se spre mine cu o expresie imploratoare, iubitul a spus:

– Domnule, ați putea să-i spuneți iubitei mele de ce este Guinness un nume atât de faimos?

Recunosc că primul meu impuls a fost să spun: „Nu, și mă îndoiesc că cineva ar putea spune”. Dar știam că era vorba doar despre o iritare de moment și, mai mult decât atât, mi-am amintit de un lucru despre care tocmai discutasem cu prietenii în seara precedentă: povestea Guinness este, în mare parte, necunoscută în Statele Unite. Majoritatea cărților pe această temă nu se găsesc acolo, iar povestea berii stout* întunecate rămâne de obicei pe plan secund, în fața ascensiunii imperiilor americane ale berii, precum Busch și Coors. Mi-am dat seama că acești tineri nu puteau fi învinuiți pentru că nu știau povestea Guinness. Așa că m-am calmat.

– Da, pot, le-am răspuns, și m-am apucat să fac o scurtă descriere informală a lui Arthur Guinness, a descendenților săi și a fenomenului uluitor care este Guinness. Dar am pus accentul pe bere, iar asta a fost o greșeală, după cum mi-am dat seama rapid. Cei doi au ascultat politicoși și au mormăit un mulțumesc în timp ce se întorceau să plece. Știam că nu reușisem să le captez atenția. Refuzând însă să-mi pierd audi-ența, am spus în continuare:

---

* Stout este un tip de bere foarte închisă la culoare, aproape neagră, cu gust intens. Are arome de cafea, ciocolată, caramel sau mălț prăjit și gust puternic, uneori ușor amar. (n. red.)

– Dar ceea ce mi se pare cu adevărat nemaipomenit este felul în care familia Guinness și-a folosit averea pentru a ajuta atât de mulți oameni.

Cei doi s-au întors imediat spre mine.

– Ce vreți să spuneți?

Era genul acela de moment pentru care trăiește omul îndrăgostit de trecut: două chipuri tinere, pline de entuziasm, și o poveste captivantă de spus. Așa că am dat tot ce am putut. Le-am povestit că cei din familia Guinness erau oameni credincioși și că această credință îi îndemna să facă bine în societate. Le-am vorbit faptele lui Arthur Guinness: felul corect în care folosisse averea, școlile de duminică, asociația anti-duel și luarea lui de poziție împotriva unei vieți extravagante. Le-am vorbit, de asemenea, despre generațiile care au urmat și despre salariile mari pe care le plăteau muncitorilor lor, despre restaurarea monumentelor istorice din Irlanda și despre uriașele donații făcute pentru construirea de locuințe pentru săraci.

Eram într-o formă extraordinară, iar fata a făcut un semn către câțiva dintre prietenii ei, care și-au oprit iPod-urile și s-au apropiat să asculte. Îmi venea s-o pup nu altceva.

Apoi le-am povestit mai multe despre ceea ce vă voi relata în această carte, despre cum un doctor de la berăria Guinness a evaluat nevoile disperate ale vremii și a cerut consiliului companiei să-i permită să ajute. Și le-am povestit cum unul dintre moștenitorii Guinness și-a luat mireasa și s-au mutat în mahala, pentru a atrage atenția asupra flagelului sărăciei din ținutul său. Și le-am mai spus că nimic din ceea ce au citit despre Microsoft sau Google nu se compară cu modul în care

o companie irlandeză de bere a avut grijă de oameni pe vremea când bunicii lor erau încă tineri.

A fost un moment de neuitat: vreo jumătate de duzină de copii americani ascultau cu atâta atenție încât nimic altceva nu mai părea să conteze, în acele câteva minute petrecute la St. James's Gate.

Când am terminat, fata blondă s-a ridicat în picioare și iubitul ei a urmat-o.

– Ei bine, atunci, hai să mergem! a poruncit ea.

Am chicotit puțin și, ironizându-i ușor seriozitatea, am întrebat:

– Așadar, încotro?

S-a întors pe jumătate spre mine, dar s-a adresat mai degrabă prietenilor ei:

– Oamenii aceia chiar *au făcut ceva*. Apoi, fluturându-și degetul, cu înverșunare, spre podea, a încheiat: Iar eu vreau să știu totul despre asta.

Fotografie de Isaac Darnall.

Autorul în sala de arhivă de la Muzeul Guinness Storehouse.

Și pentru că sunt extrem de sentimental când este vorba despre tineri, nu puteam să las momentul să treacă pur și simplu:

– Da, i-am spus, du-te și află ce au făcut ei, apoi fă tu însăți ceva și mai important.

Am crezut că vor râde de mine, dar am văzut în ochii lor o scânteie de recunoștință deoarece credeam că ar putea să aibă și ei astfel de abilități.

– Mulțumesc, a spus unul dintre ei. Apoi i-am privit intrând în camera alăturată, cu șlapii lor și talia dezgolită, cu tatuajele și piercing-urile tipice generației lor.

Și mi s-au părut minunați.

Chiar atunci, Eibhlin Roche, arhivista de la Guinness, a deschis ușa.

– Domnule Mansfield, sunteți gata să începem?

O, da! Fără doar și poate.

INTRODUCERE

Această carte a luat naștere dintr-un mit, a fost inspirată de o stare de oboseală și cerută de o speranță. Să începem cu mitul.

Era într-o dimineață călduroasă de duminică, în septembrie, când am însoțit un prieten la biserica lui prezbiteriană și am privit un pastor îmbrăcat în robă neagră urcând în amvon pentru a ține predica zilei. Ceea ce a urmat a fost o predică frumoasă, dovadă atât a mării erudiții a pastorului, cât și a iubirii sale pentru oamenii din fața lui. Apoi, când s-a apropiat de final, pastorul a spus o poveste. Era povestea lui Arthur Guinness, întemeietorul faimoasei familii de berari, și despre cum, pe la mijlocul anilor 1700, umbla pe străzile Dublinului implorându-l pe Dumnezeu să facă ceva în privința beției de pe străzile Irlandei. Se pare că whiskyul și ginul erau la modă pe vremea lui, iar nenorocirile pe care le-au provocat în țara sa erau mai mult decât putea suporta tânărul Arthur. Și atunci, în timp ce înălța această rugăciune despre năpasta alcoolului, Arthur l-a auzit pe Dumnezeuul său grăind: „Fă o băutură pe

care oamenii să o bea și care să le facă bine”. Astfel, potrivit învățatului paroh prezbiterian, berea Guinness a devenit răspunsul lui Dumnezeu la mizeria morală a acelei vremi, și toate acestea pentru că Arthur Guinness era dispus să asculte și să se supună.

Predica a fost un adevărat *tour de force*, dar când am auzit povestea pastorului despre Dumnezeu și Arthur Guinness, am știut, pur și simplu, că nu era adevărată. Era o ficțiune născută din puținele fapte prețioase pe care le știm despre fondatorul clanului Guinness – și știam asta pentru că studiam viața lui Arthur de ceva vreme.

Întâlnindu-mă cu pastorul după slujbă, am aflat că dăduse peste povestea respectivă pe internet și că îl impresionase atât de tare, încât s-a hotărât să o împărtășească și oamenilor din congregația lui ca dovadă că Dumnezeu se poate folosi de fapte banale pentru a-și atinge scopurile. Și chiar poate – căci probabil chiar a folosit berea, după cum vom vedea –, dar asta tot nu face din poveste una adevărată. Se confirmă aici celebra observație a lui Mark Twain că, până când adevărul apucă să iasă la iveală, minciuna a făcut deja înconjurul lumii – o maximă cu atât mai adevărată în epoca internetului decât oricând altcândva în istorie. În mod clar, pe măsură ce această informație greșită se răspândește de pe un site pe altul, ea dovedește tendința noastră modernă de a înfrumuseța lucrurile deja miraculoase, de a-L ajuta pe Dumnezeu, dând o întorsătură mai dinamică marilor Sale fapte din vremuri de demult.

Dar acest lucru este o pierdere pentru generația noastră, pentru că adevărata poveste a lui Arthur Guinness este atât o poveste nobilă cât și una despre credința în Dumnezeu, precum pretinde mitul. Povestea reală a lui Arthur Guinness este

la fel de impresionantă, chiar și fără miturile despre voci venite din cer sau despre revelații dramatice și bere făcută ca răspuns la criza morală a unei epoci. Este totodată o poveste de natură să inspire, cu atât mai mult cu cât arată, așa cum spuneau vechile credințe, că Dumnezeu folosește „mijlocirile”, cauzele secundare și ceea ce par a fi evenimente naturale. Acest lucru face ca saga Guinness să capete dimensiuni omenesti, devenind ceva cu care ne putem identifica și putem lua ca exemplu, în timp ce miturile doar ascund adevărul prin exagerare și ne împiedică să profităm de lecțiile reale ale poveștii spuse corect.

Adevărul este că Arthur Guinness a fost cu adevărat un om mare, plin de credință. Născut pe domeniul unui arhiepiscop și crescut ca fiu loial al bisericii irlandeze, Arthur a trăit după motto-ul familiei sale: *Spes mea in deo est* („Speranța mea este în Dumnezeu”). A fost influențat de evanghelistul John Wesley*, care l-a inspirat să-și folosească averea și talentele pentru a alina suferințele omenirii. Având Scriptura ca ghid, Arthur i-a ajutat pe nevoiașii timpului său și chiar s-a străduit să-și folosească darurile în cinstea lui Dumnezeu.

Totuși, aici povestea lui Arthur se abate de la ceea ce lumea modernă consideră obișnuit. Suntem obișnuiți cu predicatorii și cu lucrările mari și zgomotoase în numele Domnului. Suntem obișnuiți cu o religie care, uneori, este doar o evadare din cotidian și cu o credință concentrată mai mult pe viața dintr-o altă lume. Ceea ce a întemeiat Arthur Guinness a fost o afacere născută din credință, da, dar dintr-un fel de credință care îi inspiră pe oameni să transforme munca lor din

---

* John Wesley (1703–1791), cleric englez și teolog, a fost fondatorul mișcării metodiste. Influența lui a dus la o mișcare religioasă internațională, care a pus accent pe moralitate, educație și implicare socială. (n. red.)

această lume într-o ofrandă pentru Dumnezeu, să înțeleagă meșteșugul și disciplina, dragostea pentru muncă și abilitățile transmise din tată în fiu ca pe lucruri sacre. A fost un demers inspirat de credință care a luat roadele pământului și, prin studiu și efort, le-a transformat în ceva cu valoare superioară. Într-adevăr, o mare parte din îndelungata istorie de 250 de ani a berii Guinness este o poveste în care bogăția este dobândită prin excelență inspirată de credință și apoi folosită pentru a sluji celorlalți, spre slava lui Dumnezeu. Aceasta este ctitoria lui Arthur Guinness și aceasta este moștenirea pe care berea Guinness continuă să o reprezinte până în ziua de azi.

Așa că, în timp ce am strâns mâna pastorului prezbiterian și am ieșit apoi în lumina soarelui de septembrie, am simțit că epoca noastră este mai săracă, pentru că nu știm adevărul, pentru că nu am avut șansa să înțelegem că dramatismul nu este întotdeauna o dovadă a divinului și că felul în care lucrurile obișnuite și mărunte sunt adesea modul în care virtutea se manifestă de-a lungul timpului. Asta este ceea ce a ajuns să însemne pentru mine povestea lui Arthur Guinness și a generațiilor care i-au urmat. Și aceasta este povestea pe care am început să tânjesc să o spun, în timp ce reflectam la mitul lui Arthur și la prejudiciul adus unui adevăr mai nobil.

De aici, mitul.

Și acum, starea de oboseală.

În lunile care au precedat convențiile prezidențiale din 2008, am scris o carte intitulată *The Faith of Barack Obama* („Credința lui Barack Obama”). A fost mai puțin o muncă făcută de dragul lui Obama, pe care îl admiram, dar pe care nu-l puteam sprijini, și mai mult o încercare de a folosi povestea vieții lui pentru a identifica tendințele religioase din cultura

americană. Alegerile din 2008 au fost atât de aprinse și forțele din spatele fiecărui candidat, Obama și McCain, atât de încărcate religios, încât m-am trezit în mijlocul unui război civil de intensitate redusă. Viața mi-a fost amenințată. Mi s-a spus că în mod cert voi putezi în iad. Mi-au fost anulate discursuri publice, iar prietenii chiar m-au sunat să aflu de ce m-am hotărât să-l neg pe Hristos. A fost o perioadă furtunoasă și plină de tensiuni, care mi-a oferit un loc în primul rând pentru a urmări îndeaproape politica americană de atunci.

Când totul s-a terminat, mi-am dat seama că obosisem – și nu doar din cauza turneelor de promovare a cărții și a interviurilor. Mă obosise goliciunea politicii prost înțelese, politica ca sens al vieții, nu ca artă de a proteja viața autentică. Mă săturasem de simpla luptă de partid dusă ca și cum ar fi fost un război între zei. Tânjeam după ceea ce este simplu și uman, după ceea ce este tradițional și cu rădăcini adânci. M-am delectat cu un citat preferat al lui G.K. Chesterton*: „Cel mai extraordinar lucru din lume este un bărbat obișnuit, o femeie obișnuită și copiii lor obișnuiți”. Și tânjeam să simt, din nou, farmecul cotidianului.

Atunci am auzit acea predică prezbiteriană și am început să mă întreb ce umanitate, ce moștenire și ce legături cu viața reală s-ar putea găsi în povestea autentică a familiei Guinness. Când am început să citesc cărți și să discut cu experții, și mai apoi, în timp, când am mers la fabrica de bere din Dublin, am început să înțeleg.

Trebuie să menționez că nu brandul Guinness de astăzi mi-a captat mai întâi imaginația, oricât de strălucitor,

---

* G.K. Chesterton (1874–1936) a fost un scriitor, eseist, jurnalist și filozof englez, cunoscut pentru umorul său, paradoxurile inteligente și abordarea profundă a problemelor sociale și religioase. (n. red.)

de high-tech și de impunător ar fi azi. Nu, imaginația mea istorică și-a luat zborul și am putut să văd îndeletnicirea aceasta pură și prețuită de fabricare a berii transmițând-se de-a lungul generațiilor. Vedeam cum orzul, apa, hameiul și drojdia erau transformate de meșteri într-o băutură care îi ținea pe bărbați departe de nebunia cauzată de alcool, în timp ce îi revigora și îi făcea întregi. Vedeam caii, bine îngrijiți și îndrăgiți, trăgând butoaiile cu bere și îi vedeam pe dogari învățându-i meserie pe tinerii neîndemânatici. Vedeam navele pe mări, cu punțile pline de bere neagră, și vedeam bărbații pe chei descărcând cu nerăbdare ceea ce sperau că vor avea ocazia să guste, în curând. Vedeam lucrătorii adunându-se după o zi de muncă și ciocnind un pahar din berea lor națională. Și auzeam bărbații în puburi râzând ușurați că ziua tocmai se încheiase și familii întregi închinând o bere Guinness pentru binecuvântarea adusă de Dumnezeu în viața lor.

Știam că găsisem acea poveste pământească, omenească și sfântă despre un popor care își perfecționează meșteșugul în timp și despre o familie care caută să facă bine în lume, spre slava lui Dumnezeu. Acesta era lucrul de care sufletul meu obosit avea nevoie: o poveste densă, ca mirosul de orz de la fabrica de bere de la St. James's Gate, și la fel de plină de amărăciune și dulceață precum este probabil orice poveste transmisă din generație în generație.

Astfel, starea mea de oboseală m-a adus la Guinness.

Dar la fel a făcut și speranța.

În lunile în care am făcut cercetări și am scris această carte, a început să se desfășoare cea mai gravă criză economică de la Marea Depresiune încoace. Totul a început cu prăbușirea pieței imobiliare din Statele Unite și s-a extins pe Wall Street,

unde practicile agresive de creditare, împrumuturile nesăbuite și pariurile secundare pe aceste împrumuturi – numite „swap-uri” – au înrăutățit o situație deja gravă. La scurt timp după aceea, unele dintre cele mai importante instituții financiare americane au dat faliment, iar majoritatea celor care au supraviețuit au făcut-o doar cu ajutor federal.

Situația se înrăutățea și lăcomia părea să pătrundă peste tot.

Sufocat de lăcomia și de suferința care se derulau zilnic pe televizorul din biroul meu, m-am întors cu recunoștință spre povestea Guinness. Am găsit în ea un antidot – o doză din spiritul unei epoci trecute – care m-a revigorat și mi-a dat speranță.

Încă de la începutul istoriei corporației și a familiei lor, Guinness și-a asumat obligația față de nevoiașii lumii. Totul a început acasă, cu propriii lor angajați. Edward Cecil Guinness, strănepotul fondatorului Arthur, a exprimat o convingere fundamentală a companiei când a spus: „Nu poți câștiga bani de la oameni dacă nu ești dispus ca și ei să câștige bani de la tine”. În acest sens, fabrica de bere Guinness plătea în mod obișnuit salarii cu 10 până la 20 la sută mai mari decât media, avea reputația de a fi cel mai bun loc de muncă din Irlanda și, la fel de important pentru mulți angajați, le dădea acestora două halbe pe zi din faimoasa lor bere stout.

În plus, avantajele pe care compania oferea angajaților le depășesc pe cele imaginate chiar și de companii moderne precum Google și Microsoft. Gândește-te la o imagine de ansamblu oferită de un raport al companiei Guinness din 1928, o perioadă care nu a fost deosebit de iluminată în privința felului în care companiile își tratau angajații. Lucrătorii

Guinness de la fabrica de bere din Dublin se bucurau atunci de atenția a doi medici complet calificați, care lucrau într-o clinică chiar la fața locului, unde orice angajat, soția sau copilul acestuia, putea beneficia de tratament. Aceste privilegii se extindeau și la văduve și pensionari. Medicii erau disponibili zi și noapte, făceau vizite la domiciliu și se consultau cu specialiștii în numele pacienților lor, dacă era necesar.

De asemenea, la dispoziția angajaților, mai existau doi stomatologi, doi farmaciști, două asistente medicale, o „doamnă vizitatoare” – asistentă socială, care verifica dacă în casele muncitorilor erau condiții igienice corespunzătoare, și o mașeuză. Paturi de spital erau puse la dispoziție atât la fabrica Guinness, cât și la un „sanatoriu” aflat la țară, destinat pacienților care se recuperau după tuberculoză.

Acesta a fost doar începutul. Pensionarii primeau pensii te „la decizia consiliului de administrație”, fără să fi fost obligați să contribuie din propriul buzunar. Acest beneficiu se extindea și la văduve. Dacă un angajat sau un membru al familiei lui deceda, compania plătea majoritatea cheltuielilor de înmormântare.

Pentru a îmbunătăți viața angajaților, compania le-a pus la dispoziție o casă de economii la fața locului și a contribuit la un fond din care lucrătorii puteau împrumuta pentru a-și cumpăra casă. Pentru a se asigura că viața în aceste case era cât mai bună posibil, compania sponsoriza și concursuri care să încurajeze abilitățile domestice, cu premii în bani pentru cusut, gătit, decorat, grădinărit și confecționarea pălăriilor. Erau organizate concerte și prelegeri pentru soțiile muncitorilor, din convingerea că nivelul moral și intelectual al unui cămin nu se va ridica mai sus decât cel al mamei sau soției care locuia în el.

Aceeași filosofie a dus la sponsorizarea de către companie a breslelor și asociațiilor de toate felurile. A existat o asociație pentru creșterea și îngrijirea „câinilor, păsărilor de curte, porumbeilor și păsărilor de colivie”, pentru cultivarea legumelor și a florilor și pentru „încurajarea industriilor casnice”. A fost fondat un sindicat sportiv care a sponsorizat competiții de fotbal gaelic, cricket, ciclism, box, înot, hurling și trasul frânghiei*. În plus, aproape orice competență esențială în producerea berii era reprezentată printr-o breaslă sau o asociație de dezvoltare profesională, toate sponsorizate de companie.

Avantajele educaționale au fost, de asemenea, mai generoase decât oferă majoritatea corporațiilor moderne. Guinness a plătit pentru ca toți angajații săi cu vârsta între 14 și 30 de ani să urmeze școli tehnice la Dublin și chiar a finanțat o educație superioară pentru cei calificați. La fabrică exista o bibliotecă, o societate muzicală și „Camerile muncitorilor” – niște saloane ce permiteau oricărui muncitor să citească sau pur și simplu să reflecteze, să-și concentreze atenția pe lucruri aflate în afara muncii pe care o făcea. Existau și cursuri de sculptură în lemn, de confecționare a cuștilor, împletit, desen, fotografie, tâmplărie, caligrafie, muzică, cânt și dans.

Generozitatea familiei Guinness părea nelimitată. Anual, fiecare angajat era plătit pentru a-și petrece o zi cu familia la țară de „Ziua excursiei”. Li se plătea biletul de tren, mâncarea și divertismentul. Bărbaților singuri li se permitea să meargă însoțiți de cineva și, din nou, compania achita nota de plată. Cu ocazia Jubileului Reginei Victoria, Guinness a oferit fiecăruia angajat un bonus echivalent cu salariul pe o săptămână.

---

* *Tug-of-war*, în original. (n. red.)

Cufundarea în această cultură a generozității a reprezentat, pentru mine, o binevenită pauză de la vremurile pe care le trăiam, în care lăcomia și privilegiile nejustificate distrugeau zilnic viața atâtor oameni. Nu era greu de văzut că povestea Guinness ar fi putut aduce un echilibru, un calm și un pic de grație în epoca noastră dură. Și astfel am fost din nou atras de moștenirea Guinness, pentru lecțiile pe care le-ar putea oferi și pentru ceea ce ar putea însemna pentru corporațiile care încearcă să renască din ruine și să construiască un model diferit față de cel care ne-a abătut atât de mult de la drumul drept. Sperața că Guinness ne-ar putea învăța ceva mi-a ghidat munca și mi-a ușurat sufletul.

A fost o speranță care m-a ținut strâns legat de povestea Guinness.

Și apoi a fost berea.

Recunosc că am abordat subiectul berii mai degrabă ca un străin de domeniu. Nu fusesem niciodată un băutor de bere și nu mă consideram mai sărac din cauza acestei alegeri. Însă cultura creată în jurul berii și comunitatea pe care părea să o inspire m-au atras și, privind lumea berii, mă simțeam exact ca un băiețel cu fața lipită de geamul unei prăvălii cu dulciuri.

Asta a început, îmi închipui, în tinerețe, când tatăl meu venea acasă, la sfârșitul zilei. A fost ofițer în armata SUA și în fiecare după-amiază intra în casă, înalt și impunător în uniformă, și își începea ritualul de relaxare. Cămașa era înlocuită curând cu un pulover, iar cizmele cu o pereche de ciorapi. Dacă era într-o dispoziție jucăușă, fratele meu și cu mine îl ajutam să-și dea jos cizmele, după care urmau de obicei un fel de lupte. Apoi, scenariul era mereu același: din dormitor,

unde se schimba, se ducea la bucătărie să-și ia ceva de mâncare și de băut, apoi se așeza în fotoliu, ca să urmărească știrile de seară. Și, desigur, berea. În fiecare seară, avea lângă el o sticlă sau un pahar cu bere și câțiva pumni de arahide, de care tatăl meu, crescut în Georgia și fost soldat, părea că nu se poate lipsi.

Îmi amintesc că-l priveam și vedeam cum se transformă din războinic în tatăl meu relaxat. Era ceva în acele momente pe care le petreceam singur, doar el cu ziarul și berea lui, care mi se păreau ca o liturghie, un mister al bărbăției pe care tatăl meu îl stăpânea și pe care speram să-l înțeleg și eu, într-o zi. Părea să simbolizeze toate celelalte momente din viața lui când berea juca un rol. Berea pare mereu prezentă în viața militarilor și i-am văzut pe părinții mei bând-o împreună cu prietenii la clubul ofițerilor, la picnicurile batalionului și după rundele de golf. Au existat întotdeauna tachine, răsede și conversații între adulți, pe care urechile mele tinere tânjeau să le înțeleagă, iar toate acestea erau asociate cu berea. Cumva am știut de la început că prezența berii schimbă felul în care interacționează oamenii, că îmblânzește sufletul și induce o stare de relaxare, mai puțin defensivă. Tatăl meu era un om diferit atunci când bea o bere și nu pentru că bea prea mult – nu o făcea niciodată –, ci pentru că berea părea să-i dea permisiunea să se relaxeze, să se detensioneze și să găsească o conexiune umană cu cei din jur.

Probabil că pasiunea de a explora aceste mistere i-a făcut pe prietenii mei din liceu să consume bere în exces. Tot atunci familia mea fusese transferată la Des Moines, Iowa, iar prietenii din noua mea școală mi-au spus că cea mai de preț băutură din lume este o licoare numită Coors. Dar era ilegală în statul nostru, așa că zeci dintre ei au început să aducă clandestin

bere din statele învecinate, unde Coors se vindea legal. Petrecerile din liceu musteau de bere, dar recunosc că nu m-am împăcat niciodată cu gustul Coors, așa că am privit, din nou, de la distanță, mai mult intrigat de cultura pe care berea o crease în lumea tatălui meu decât de excesele alcoolice pe care prietenii mei erau hotărâți să le facă.

Au trecut decenii de atunci. Am mers la facultate. Am fost pastor. Am scris cărți. Am ținut prelegeri. Am făcut politică. Și am analizat starea prieteniei și a legăturilor din lumea mea. Pe-atunci, fabricarea artizanală a berii devenise o modă, iar berăriile-restaurant își făcuseră apariția în aproape toate orașele. Dar s-a întâmplat și altceva. A avut loc o schimbare culturală. Poate că a fost rezultatul înaintării în vârstă a generației baby-boomer sau poate că tinerii de 20 și ceva de ani făceau pentru bere și alcool ceea ce frații și surorile lor mai mari făcuseră pentru cafea. Evident, să bei o bere cu un prieten – sau cu șeful, cu echipa sau cu partenerul de viață – devenise un stil de viață.

În localul din Nashville unde eu merg frecvent, un bar numit Flying Saucer, această schimbare culturală ieșea la iveală în mod spectaculos. Stăteam cu o Cola dietetică în față și mă uitam la membrii consiliilor bisericești care se întruneau timp de ore întregi, fiecare bătrân cu o bere în mână. Îi vedeam pe corporatiști făcând prezentări pe laptopuri, întrerupându-se doar ca să discute care dintre cele 211 feluri de bere servite la Flying Saucer urma să fie prezentă în runda a doua. Și mai erau familii care încercau câte o bere belgiană și bătrânele care chicoteau, în timp ce comandau berea blondă a zilei. Cumva, părea că încercăm să devenim europeni, că nu ne mai luptam cu etica alcoolului, ca în veacurile trecute, ci că

suntem disperăți să avem parte de acele ore plăcute reprezentate uneori de o bere bună, alături de prieteni.

Și acest lucru m-a făcut să îndrăgesc și mai mult Guinness. M-am gândit la cele două secole și jumătate de istorie în care berea neagră a fost prezentă la nenumărate momente însemnate: când s-a născut un copil sau a murit un bunic, când un fiu a reușit să termine școala sau un cuplu proaspăt căsătorit a încuiat jenat ușa de la dormitor. Oamenii sărbătoresc în mod firesc aceste schimbări cu paharul plin; plin cu ceva ce prețuiesc și care le aduce bucurie. În fiecare zi, pentru mai mult de 10 milioane de oameni acest pahar este plin cu bere Guinness. Și viața lor este cu siguranță mai bogată prin ceea ce aceasta poate însemna și prin prietenia și distracția de care se bucură alături de cei dragi.

Și recunosc, ca străin de lumea băutorilor și a berii, credem că totul ținea de euforie, că a bea orice fel de băutură alcoolică înseamnă să evadezi din prezent și să te pierzi într-o altă lume, turbure și amețitoare. Dar acum știu ceva ce nu știam înainte. Berea nu este doar un mijloc de a te îmbăta după cum nu este doar un mijloc de a ușura căderea în păcat. Berea, respectată și consumată corect, poate fi un dar de la Dumnezeu. Este unul dintre misterele Sale, pe care a avut plăcerea să-l ascundă, iar regii să-și câștige gloria căutându-l. Oamenii o beau pentru a marca trecerea zilelor, pentru a sărbători momentele importante și pentru a sta alături de semenii lor în fața provocărilor vieții.

Așadar, toate acestea – mitul nefericit despre Arthur, starea mea de oboseală în fața unei vieți centrate pe politică, speranța pentru o lume corporatistă mai nobilă și, da, curiozitatea mea vizavi de frăția oameni-beră – m-au călăuzit în această călătorie. Este o căutare a patrimoniului, a credinței

și meșteșugului. Este o speranță de a primi ceea ce ne-au transmis generațiile trecute. Este o pasiune de a descifra ritualurile oamenilor aflați în comuniune unii cu alții.

Este o căutare a lui Dumnezeu și a moștenirii Guinness.

Fotografie de Isaac Damall.

CÂTEVA LUCRURI BINE DE ȘTIUT DESPRE GUINNESS

- Peste zece milioane de pahare de Guinness se beau în fiecare zi în întreaga lume. Aceasta înseamnă aproape două miliarde de pinte* pe an.
- În 1759, Arthur Guinness a fondat berăria Guinness din Dublin prin semnarea unui contract de închiriere a faimoasei proprietăți de la St. James's Gate – un contract care i-a oferit drepturi asupra respectivei proprietăți timp de nouă mii de ani!
- Arthur Guinness a fondat primele școli duminicale din Irlanda, a luptat împotriva duelurilor și a condus consiliul de administrație al unui spital pentru săraci.
- Este doar un mit faptul că apa pentru prepararea berii Guinness provine din râul Liffey. Majoritatea apei provine din pâraiele Munților Wicklow, care se află chiar la sud de Dublin.
- În anii '20, un angajat Guinness beneficia de îngrijire medicală și dentară completă, servicii de masaj, săli de lectură, mese subvenționate, o pensie finanțată de companie, subvenții pentru cheltuielile funerare, avansuri educaționale, facilități sportive, concerte gratuite,

---

* *Pints*, în original. Pinta este o unitate de măsură pentru lichide folosită mai ales în Marea Britanie și Irlanda; are aproximativ 0,568 litri. (n. red.)

prelegeri și divertisment, precum și două pinte garantate de bere Guinness, pe zi.

- În timpul Primului Război Mondial, Guinness a garantat tuturor angajaților care au luptat pe front că locurile de muncă îi vor aștepta la întoarcerea acasă. Guinness a plătit, de asemenea, jumătate din salariu familiei fiecărui bărbat care a plecat la război.
- În decembrie 1939, în primele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial, Guinness a oferit fiecărui soldat care își exercita serviciul militar în armata britanică o pintă de bere neagră pe care să o bea la cina de Crăciun.
- În anul 1900, medicul-șef al companiei Guinness, dr. John Lumsden, a vizitat personal mii de locuințe din Dublin și a folosit ceea ce a învățat pentru a ajuta compania să combată bolile, mizeria și ignoranța. Aceste eforturi au dus la înființarea versiunii irlandeze a Crucii Roșii, pentru care dr. Lumsden a fost ridicat la rang de cavaler, de către regele George al V-lea.
- Widget-ul – capsula mică de plastic care permite nitrogenarea* corespunzătoare a unei doze de Guinness – a câștigat Premiul Reginei pentru Realizări Tehnologice în 1991. În 2005, poporul britanic a votat-o drept cea mai mare invenție din ultimii patruzeci de ani.
- Guinness este acum vândută în 150 de țări și este produsă în 49 de țări.
- În 2003, oamenii de știință de la Universitatea din Wisconsin au raportat că o pintă de Guinness pe zi este benefică pentru inimă.

---

* Nitrogenarea înseamnă îmbogățirea berii cu azot, ceea ce îi conferă spuma fină și textura cremoasă specifică berii Guinness. (n. red.)